

derne og ser at faa dem for den mindst mulige Løn, og denne bliver derfor tilfældig og forskellig; Lønnen kan være et Sted, et andet et andet Sted, skønt det er det samme Arbejde og den samme Arbejdstid, der kræves af de paagældende Arbejdere.

Der siges i Forslagets § 3, at denne Lov træder i Kraft den 1ste April 1898. Det er naturligvis ikke saa vel. Jeg tvivler om, at dette Forslag nogen Sinde vil faa Lovkraft, og efter at jeg har hørt den højtærede Minister, tvivler jeg endnu mere om, at det vil lykkes de Herrer at faa noget ud af Forslaget. De have dog opnaaet en Ting, nemlig at Forslaget i Aar er gaaet ud af Finansloven. Det vil være bekendt, at jeg ved Finanslovens 1ste Behandling rejste dette Spørgsmaal. Jeg har ogsaa i Aar fremdraget det ved Finansudvalgets Møder og ønsket denne Sag fremdraget, samt at høre Ministerens Mening om den. Men efter at dette Forslag er fremkommet, er der ikke længer Tale om at gennemføre dette Spørgsmaal paa Finansloven. Thi man siger saa: Nu maa den Sag jo falde bort her; nu foreligger der jo et særligt Forslag om den. Hvis dette Forslag havde noget Værd, hvis der var noget Haab om at gennemføre det, skulde jeg ikke bryde mig om, at Sagen gled ud af Finansloven. For de paagældende Arbejdere kan det jo være ligegyldigt, om Sagen gennemføres paa den ene eller den anden Maade. Men naar man henviser til et Forslag, der intet Haab har om at blive gennemført, forekommer det mig rigtigt nok, at man gør disse Arbejdere en meget stor Bjørnetjeneste ved at indbringe dette Forslag. Altsaa nu vil vel Stillingen være den, at Spørgsmaalet om Statsbanearbejdernes Lønforhøjelse glider ud af Finansloven; ad den Vej bliver der ikke udrettet noget, i alt Fald ikke i Aar. Jeg fralægger mig derfor paa Forhaand Ansvar for dette. Det er de 15 Herrer Forslagsstillere, der komme til at bære dette Ansvar for, at Sagen glider ud af Finansloven. Var der noget Haab om at gennemføre den i Landstinget, saa skulde jeg tilgive dem; men det have de sikkert ikke det mindste Haab om. Jeg antager, at det vil gaa dette Forslag, som det er gaaet saa mange demokratiske Forslag, hvis Maal var at hjælpe Smaafolk, at det kommer til at hvile paa Landstingets store Kirkegaard, og at vi aldrig mere se det. Jeg mener altsaa, at de Herrer Forslagsstillere ikke have gjort Statsarbejderne nogen Tjeneste. De vække kun Forhaab-

ninger, som det ikke vil lykkes at opfylde.

Derimod fremkom den højtærede Minister med en Antydning, hvorefter Sagen kunde løses. Jeg skal indrømme, at ved første Overvejelse saa den højtærede Ministers Forslag overmaade tiltalende ud for mig. Saa vidt jeg forstod den højtærede Minister, var det hans Mening, at han vilde lade undersøge Arbejdsforholdene rundt omkring paa de Steder, hvor Staten beskæftiger Arbejdere, samt sammenligne deres Løn og Arbejdstid med, hvad der er almindelig Skik paa de Steder, hvor disse Arbejdere beskæftiges. Hvis dette bliver Tilfældet, og hvis den højtærede Minister f. Eks. vil tage Hensyn til de Arbejdsvilkår med Hensyn til Løn og Arbejdstid, der ere fastsatte gennem de organiserede Arbejdere, er det muligt, at man ad den Vej kan skaffe en meget god Reform til Veje, skaffe Forbedringer for disse Arbejdere. Det kunde jo gaa i al Stilhed. Jeg ved ikke, hvorledes den højtærede Minister har tænkt sig, at denne Sag skulde sættes i Værk, om der allerede er gjort saadanne Forarbejder, at vi paa den foreliggende Finanslov kunne vente Forslag paa de enkelte Poster, der maa forbruges. Er det ikke Tilfældet, maa slige Forarbejder gøres hurtigst muligt; thi disse Arbejdere kunne ikke være tjente med at vente Aar efter Aar. Det kan ikke undgaas, at disse mange Tusinder af Statsarbejdere læse disse Forhandlinger, men Gang efter Gang se deres Forhaabninger skuffes. Det synes jeg er stor Uret mod dem. Nu ville naturligvis de Antydninger, som den højtærede Minister er fremkommen med, snart rygtes ud blandt alle Statsarbejderne, og de stole naturligvis paa Ministerens Ord, saa at de tro, at nu maa der da ske noget. Jeg vil derfor haabe, at Ministeren snart vil sætte dette Arbejde i Gang og snarest muligt komme med et Forslag til Bevillingsmagten. Jeg synes, at man meget godt ad den Vej vil være i Stand til at forbedre de paagældende Arbejdes Kaar.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Guldbrandsen): Over for den højtærede Finansminister skal jeg først gøre nogle Bemærkninger. Jeg takker for den Velvilje, som i alt Fald Princippet i Forslaget har mødt fra den højtærede Ministers Side (Munterhed) — jo, Hovedprincippet, der gik ud paa Lønningsforhøjelse — men den højtærede Minister havde jo en hel Del Indvendinger at gøre gældende, og flere af disse forekom mig ikke at være ganske be-